

Богъ, да се обичатъ всички, като братя и сестри, това сж паметниците на бждещето. Въ главата на всѣки свещеникъ, на всѣки проповѣдникъ, учителъ, майка, това трѣбва да се втѣлпи: *братство и сестринство* трѣбва въ свѣта! и тогава ние ще влѣземъ въ една нова философия — въ нерационалнитѣ числа на висшата математика. Мога да ви разправамъ, но трѣбва да бждете здрави, за да ви разправамъ. Има велика наука.

„Стани!“ казва този ангелъ. Сега, разбира се, и безъ азъ да го кажа, той пакъ ще дойде, но казвамъ: моитѣ думи сж Божии думи, тѣ не сж мои думи. Какво Господъ мисли да направи въ бждеще, тѣ ще познаятъ. „Стани!“ казва ангелътъ, „изпълнявай волята Божия!“ А този Богъ на Любовта иска отъ всинца ни единъ законъ, той го е вложилъ въ насъ. Какъвъ е този законъ?

Ще ви дамъ едно малко изяснение. Единъ примѣръ отъ XIX в., изъ съврѣмненната култура. Да видимъ, какъ ще си го обясните. Това се е случило въ Франция, изваждамъ го отъ единъ неиздаденъ романъ, писалъ го нѣкой авторъ, безъ да го издаде. Нѣкой си графъ Морели ималъ млада дъщеря, на име Елисавета, била е на около 21—22 г., много интелигентна, съ характеръ, съ силна воля, красива извънмѣрно. Единъ виденъ поетъ и виденъ музикантъ, почти виртуозъ, единъ день, когато той вървѣлъ по пѣтя, срѣщналъ я и се влюбилъ лудо въ нея, но, понеже билъ много чувствителенъ, търсилъ начинъ, по който да се запознае съ нея. По цѣли нощи е прѣкарвалъ, мислилъ, мислилъ за начина, по който да може да се запознае съ нея. Дохажда му една свѣтла идея и написва на една бѣлѣжка тъй: „Мжчно е да се живѣе безъ идеалъ“. Турилъ това въ единъ пликъ, той изучилъ нейнитѣ нрави, кждѣ ходила тя, и единъ день се приближилъ, турилъ въ джоба ѝ писмото, безъ тя да усѣти нѣщо. Вечерта, като се върнала, тя изважда писмото и чете: „Мжчно е да се живѣе безъ идеалъ“. Какво е туй: „Мжчно е да